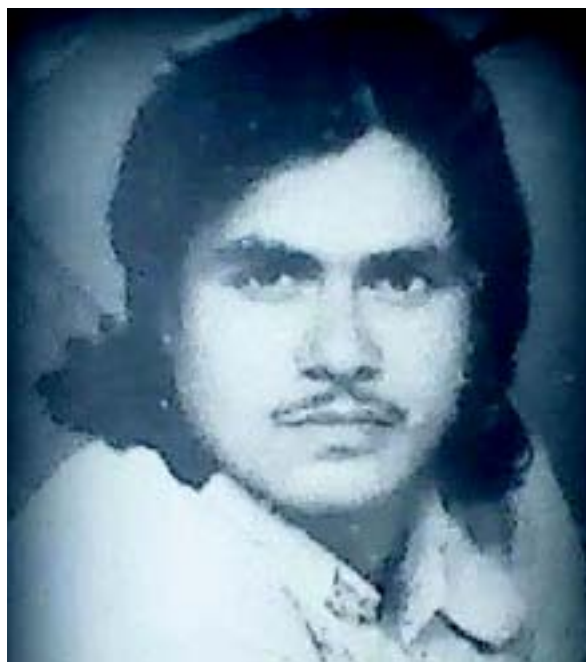

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 16

Uke 41 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

«Robin» i sin ungdom, før han ble Swami Paramananda. Ukjent år og fotograf.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
-Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

Paramanandas tilblivelse og livshistorie

Allerede samme kvelden fortalte Paramananda oss sin livshistorie og om sin tilblivelse – en biografi jeg bare hadde hørt små bruddstykker av fra andre tidligere, men som jeg nå altså fikk høre fra kilden selv. Anne Kristin, Anne Siri, Torleif og jeg satt som trollbundet og hørte på den fantastiske og unike historien, som her gjengis i korte trekk etter hukommelsen.¹⁾

Paramananda fortalte oss om hvordan han hadde vært i en tilstand av Ren Bevissthet, hvor alt var i likevekt og uten tid, rom eller modifikasjoner av noe slag. Så i alt det uforanderlige var det plutselig noe som skjedde – det var som om noen banket på hans bevissthet som en identitet, og han fikk gradvis bevissthet om seg selv som en identitet og om hele skapelsen. Da så han etter hvert at det var De Syv Rishiene i Himalaya som sammen, gjennom en *yajña*, et ritual, påkalte hans oppmerksomhet. De sa at det var tid for ham å komme igjen nå – at tilstanden her på jorden var blitt så forferdelig at han trengtes her – så de bønnfalte ham om å inkarnere på jorden for å hindre at menneskeheten skulle utslette seg selv. Gjennom ritualet lagde de derfor hans kausal- og astrallegeme, slik at han kunne framstå på jorden som en ånd. Etter at han aksepterte deres inderlige henstilling og ble en ånd, gjensto det å sørge for å få en fysisk kropp.

Han fulgte da Ganges nedover fra Himalaya til det indiske slettelandet som en ånd, mens han hele tiden var på utkikk etter en **god mor** som kunne gi ham en fysisk kropp. Da han kom forbi landsbyen Krishnadebpur i Burdwan distrikt i Bengal, så han en from kvinne og mor som, etter en lang arbeidsdag hadde lagt alle barna sine og hele familien til sengs for natta, satt absorbert i bønn til Krishna mens hele familien hennes sov. Det var fullmåne og midnatt, og kvinnen var dypt absorbert i sin bønn mens hun framsa Krishnas navn. Han kom inn i hennes kropp gjennom den åpne munnen, og hun ble gravid, helt uten medvirkning av noen far. Og der i hennes livmor ble han i hele tolv måneder før han anså sin kropp som ferdig utviklet og ville fødes. I graviditetsperioden var han hele tiden bevisst og fulgte med på hva som skjedde utenfor. Han tillot for eksempel ikke at hennes mann fikk ha sex med henne hele året fordi han anså det som farlig for ham selv, og han påvirket moren mentalt slik at hun hindret mannen sin tilgang. Inne i livmoren satt han i lotusstilling, og da hun omsider fødte ham i hjemmet, kom han ut med benene først. De ble strukket ut under fødselen, mens armene ble hevet over hodet med håndflatene sammen, slik at hendene

var det siste av kroppen som kom ut. På den måten hilste han verden og gjorde *pranam* til den.

På dette tidspunktet i sin fortelling reiste Paramananda seg fra stolen han satt på og demonstrerte for oss ute på stuegulvet hvordan han hadde kommet til verden ved fødselen. «Det kunne ha vært litt farlig for min mor å føde på den måten», la han til, «men det gikk helt bra.» Han gråt ikke da han ble født, men var helt rolig. Hans kropp var også forskjellig fra alle andre. Den hadde utviklet seg og kvittet seg med diverse overflødige små beinrester og andre ting i kroppen som vi har der fra vi var dyr, men som vi nå ikke lenger trenger. Han var også helt uten et fremskutt strupehode, slik som menn har. I framtiden ville alle menneskene få en slik kropp, sa han. Foreldrene ga han navnet 'Rabindranath', forkortet til 'Robin' i dagligtale.

Et veldig typisk trekk i barndommen hans var at han var ute hver eneste natt sammen med Moder Kali. Ved midnatt, når alle de andre sov, kom alltid Moder Kali til ham og vekket ham og sa: «Hei, Robin, kom – vi skal ut nå!» Han fortalte at de to flakket omkring overalt i nabolaaget i Krishnadebpur der han vokste opp, og fant på alle mulige morsomme ting, badet i Ganges, gikk på frukt-slang og hadde det fint, helt til morgengry. Da tok hun ham tilbake til huset hans og fikk ham til å sovne før noen andre våknet. Dette gjentok seg hver eneste natt i flere år i barndommen. Til slutt begynte han å lure på hvorfor dette hendte bare med ham og ingen av vennene hans eller noen andre, og han fikk tanker om at dette kanskje bare var forårsaket av ham selv. Han bestemte seg derfor for å gjøre et eksperiment. Han byttet ut gudebildet av Moder Kali ved familiens husalter, og i stedet plasserte en stor, rød nepe der som han like før hadde kjøpt på grønnsaksmarkedet, og begynte å tilbe den nøyaktig på samme måte som han pleide å gjøre til Moder Kali. Og ganske riktig, den påfølgende natta var det denne store nepen som kom til ham og kalte på ham for å bli med ut! Da forsto han at det hele var en projeksjon fra hans eget sinn, og han stoppet umiddelbart å tilbe noe som helst. I stedet observerte han alt nøytralt.

Etter hvert som han vokste til, oppsto det mange problemer fordi han ikke var som andre barn. Han var det sjette barnet av i alt tolv som hans mor fødte, men lille Robin (Rabindranath) var meget forskjellig fra alle de andre, og hans foreldre ble bare mer og mer bekymret. Når moren hans skulle bade ham for eksempel, syntes

han følelsen av vann var så behagelig at han bare konsentrerte seg om vann, vann, vann, hvorpå han mistet all ytre bevissthet og gikk inn i en *samadhi* av bare vann. Og slik kunne det være med mat og ild, sang og hva som helst annet. Plutselig ville han gå inn i *samadhi*, tilsynelatende helt sanseløs, og de rundt ham trodde at han var syk, eller at noe forferdelig hadde skjedd med ham. Hans foreldre prøvde alt fra leger til heksedoktorer, fra medisiner til djevelutdrivelse, men ingenting hjalp. Til slutt var de så oppgitte at de ikke så noen annen utvei enn å tvangsinnlegge ham ved et mentalsykehus. Foreldrene hadde forsøkt alt annet, så de trodde at det ville hjelpe ham og gjorde det i beste mening. Da var han ni år og gikk i fjerde klasse på skolen.

På mentalsykehuset ble han holdt på lukket avdeling hvor de ga ham terapi med elektrosjokk. Det var forferdelig ubehagelig og skapte en slags veldig høy lyd inni hodet hans. Men han mistet aldri bevisstheten, så de bare gjentok behandlingen igjen og igjen. Etter ti slike «behandlinger» forsto han at han måtte spille bevisstløs, og da endelig ga de seg. Da han hadde vært der omkring fire måneder, oppdaget han en dag ei dør som noen hadde glemt å låse, og da smatt han fort ut og rømte derfra. Etter det fulgte to år som gategutt hvor han konkurrerte med bl.a. kuer om rester fra frukt- og grønnsaksmerkene for sin daglige føde. Det var en beinhard tid hvor han fikk mange sjokk fra menneskene. En gang han ikke hadde hatt noe å spise på flere dager og han spurte en reisende på en jernbanestasjon om litt penger til mat, fikk han et spark i magen så han besvimte. De som tok seg av ham da og ga ham vann og mat, var de lutfattige bærerene på stasjonen. Etter dette lofte han seg selv at han aldri mer skulle be noen om noen ting, og at han skulle gjøre noe for å hjelpe foreldreløse barn i framtiden.

I løpet av disse årene som gategutt vandret han over store deler av India og så mye sosial nød og urettferdighet, og ikke minst hvordan mange religiøse overhoder levde i stor luksus og hensynsløst utnyttet sine tilhengere ved å spille på deres overtro og uvitenhet. Alle disse tingene gjorde sterke inntrykk på ham, og han lofte seg selv at han ville arbeide for å forandre på all denne umenneskeligheten i framtiden. Flere av de stedene han kom til, hvor han følte at folkene var særlig undertrykte og vanskeligstilte, lofte han seg selv at han skulle komme tilbake dit senere som voksen for å hjelpe. De fleste av de ashramene han senere opprettet, ble etablert nettopp på disse stedene, som for eksempel ashramene ved Azim Ganj i Murshidabad distrikt, bl.a. Satavisha Social Welfare Society for vanskeligstilte kvinner.

En gang han på sin vandring kom til et buddhistkloster i Bhutan, mente munkene der at det var nødvendig for ham å lære seg selvforsvar. Han ble derfor værende et par måneder og fikk opplæring i Kung Fu, men syntes i

lengden at det ble altfor mye fysisk trening. Da han imidlertid reiste derfra til fots gjennom jungelen, fikk han raskt bruk for det han hadde lært da han ble angrepet av en leopard. Han klarte å forsvare seg slik at leoparden ga opp og forsvant. Til slutt kom han til Haridwar og Rishikesh ved foten av Himalaya i Nord-India, hvor han traff mange sadhuer og sannyasins. Da følte han en enorm lettelse, for endelig var det noen som forsto ham og godtok ham som han var.

En kveld han satt alene ved breddene av Ganges, kom det to nakne *naga*-sannyasins, en mann og en kvinne, bort til ham og ga taust tegn til ham om at han skulle følge med dem. Det gjorde han, og de vandret oppover og innover i det mektige Himalaya. De vandret slik i flere dager i strekk, og hver gang han følte seg sulten eller trett, fant de en spesiell type blader som de la på navlen hans, og straks følte han at han fikk masse energi og kunne fortsette å gå. Der hvor de gikk, var det langt fra folk og ingen mat å oppdrive. Enkelte ganger kunne de også spise *shilajit* eller «steinsvette», som er meget mineralrik og gir masse energi. Etter mange dagers vandring dypt inne i Himalaya kom de til en stor hule hvor de to *nagaene* tok ham med seg inn. Og der, dypt inne i hula, hvor det var stummende mørkt, skimtet han, etter at øynene hadde vent seg til mørket, en urørlig, sittende mannfigur i meditasjon i lotusstilling, som han først trodde var en statue hogd i stein. *Nagaene* begynte å synge *OM* av full hals foran statuen, igjen og igjen, og etter hvert så han til sin store forundring at statuen så smått begynte å røre på seg og komme til liv. Da forsto han at dette var et menneske, og personen gjorde tegn til ham at han skulle komme bort til seg. Han fikk da et budskap for sitt liv som er hemmelig, og som han ikke kan gjengi, men han forsto at personen var den berømte Babaji.

Paramananda innskjøt her at Babaji ble skapt av rishiene i Himalaya for et de skulle ha en representant for seg i fysisk kropp som ikke ville trenge å bli født og dø og fødes igjen og igjen, slik som de selv må, men kunne leve kontinuerlig i denne verden.²⁾ Babaji er ikke fem hundre år gammel slik det er nevnt i noen litteratur om ham, men nærmere tolv tusen år (Paramananda sa det nøyaktige antall år, men det ble dessverre ikke notert ned og derfor senere glemt). Alle som har en bestemt, større åndelig misjon i livet, må komme til Babaji for å få et budskap. (For øvrig fortalte Paramananda meg ved en senere anledning at han ofte ble tatt for å være Babaji hvor enn han kom i Himalaya, og hvis vi ser på bildene av den såkalte «Herakan Babaji» – en av flere kjente manifestasjoner av Babaji i India, som holdt til noen år ved Almora i Himalaya på 1970-tallet og begynnelsen av 1980-tallet – ser vi at den fysiske likheten med Paramananda er stor, spesielt i hans yngre dager).

Etter dette fortsatte Paramananda, eller Robin, som han

bare ble kalt den gangen, å vandre sammen med *naga*-paret over hele Himalaya i mange år. I virkeligheten var dette paret inkarnasjonene av Shiva og Parvati, og de tok unge Robin med seg overalt og til alle yogier og realiserte helgener av betydning i hele det veldige Himalaya. En gang de vandret i Hindukush i det vestlige Himalaya, gikk de seg vill og havnet etter flere dager i ørkenen hvor de endte opp i Basra i det sørlige Irak. Der ble befolkningen reddet da de så et par med en unge som alle var mørke med langt hår og helt nakne, og begynte å kaste stein etter dem. De snudde derfor og gikk tilbake igjen.

En annen gang han vandret rundt alene, hørte han plutselig en stemme fremfor seg som snakket til ham på pali, det språket Buddha brukte. Stemmen fremkom ved et fenomen som kalles *akashvani*, som er en teknikk enkelte yogier bruker for å kommunisere over store avstander. Stemmen veiledet ham hvor han skulle gå, og Robin fulgte etter. Etter noen timers vandring kom han til en hule med en stor stein foran. Etter en del strev klarte han å bevege såpass på steinen at han kunne komme inn i hulen. Der inne var det en ganske stram lukt, og da øynene hans hadde vendt seg til mørket, så han en mannsperson som satt i lotus foran ham. Det viste seg å være en gammel buddhistmunk, og det første han sa til Robin var to spørsmål: «Er det jernsvaner på vannet nå?» Først kunne ikke Robin forstå hva han mente, men etter litt tenkning kom han til at det måtte være moderne stålkonstruerte båter, og han svarte et bekræftende «ja». «Er det jernfugler i lufta nå?», var det neste spørsmålet. Og igjen svarte Robin et bekræftende «ja» idet han antok at dette måtte være flymaskiner. «Det er godt», svarte buddhistmunken, «da er min tid kommet!» Og han lot Robin forstå at hans 800 år i meditasjon på fysikk og skapelsens fysiske lover nå var over, og at han ville forlate sin kropp. Han ville ha Robins hjelp til å gjøre det. Men først overførte han all sin kunnskap og visdom til Robin, og det var årsaken til at Paramananda visste alt om dette emnet og kunne diskutere til bunns ethvert fysisk tema med hvilken som helst fysiker. De moderne termene lærte han seg gradvis fra studenter og forskere som besøkte ham senere i Banagram.

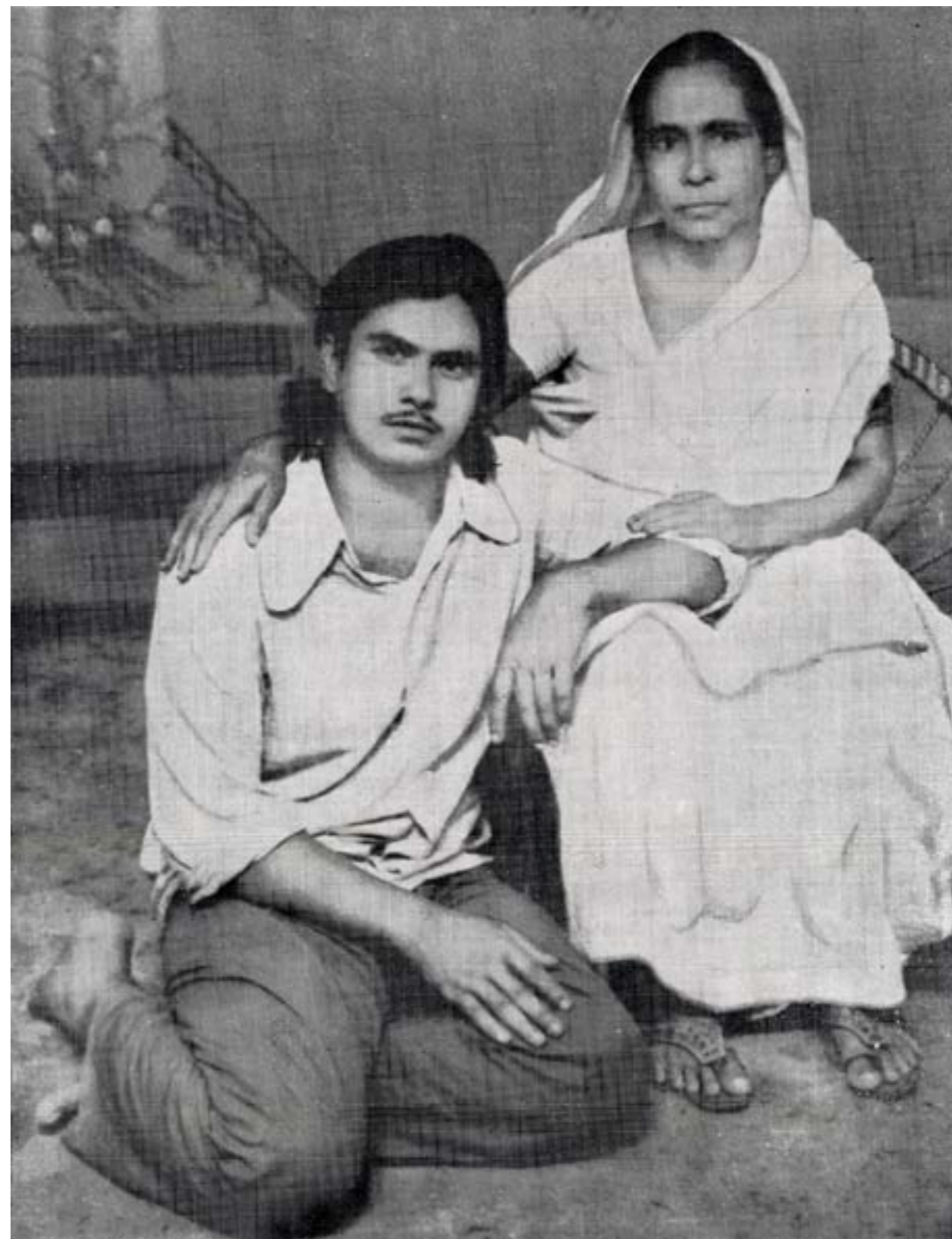
Paramananda fortalte også om en gang han og en annen yogi hadde kommet over en krasjet buss full av mennesker, som hadde falt flere hundre meter ned i en trang elvedal natta før. Alle menneskene inne i bussen var bare som en eneste blodig, uformelig kjøttdeig, sa han, og ingen hadde overlevd. Men mens de undersøkte bussen nærmere hørte de plutselig barnegråt midt inne i all kjøttdeigen, og så klarte de å grave fram ei lita jente som utrolig nok hadde overlevd uten en skramme, og som de ga til en familie i nærmeste landsby.

I hele ti år streifet Robin omkring i Himalaya før han en dag besluttet å vende tilbake til familien sin i Bengal som

21-åring. De hadde trodd han var død for lenge siden og ble forferdet da han først viste seg. Han fant den store familien i en dårlig forfatning siden hans far var død et år tidligere og hans eldste bror ikke hadde villet overta familieforpliktelsene med å brødfø sin mor og sine søsken. Robin lovte derfor moren at han skulle ta seg vanlig arbeid og tjene penger til familien. Han fikk seg jobb i elektrisitetsvesenet hvor han var i to år, inntil moren forsto at han hadde andre og større planer i livet, og ga ham fri til å følge sin misjon. Men det var i denne tiden som ansatt i elektrisitetsvesenet, da han reiste rundt og førte elektrisitet ut til landsbyer på landsbygda i Bengal, at han traff sine første senere disipler og medarbeidere, og kom til Banagram for første gang.

Senere, da Paramananda og jeg var alene på Shantibu, fortalte han meg om hvordan han hadde kommet i kontakt med Devendranath og Trishan. Devendranath hadde han truffet en gang han hadde besøkt tempelet i Dakshineswar utenfor Kalkutta, hvor Sri Ramakrishna hadde holdt til. De hadde kommet i snakk, og Devendranath fortalte at han hadde kommet fra Nandyal i Syd-India for å lete etter den nye inkarnasjonen til Ramakrishna. Paramananda fortalte at Devendranath var nesten som helt gal på den tiden, nesten uten søvn eller mat i dagervis, fullstendig oppsatt på å finne den nyinkarnerte Ramakrishna. I noe av den rikholdige litteraturen som finnes om Ramakrishna, skal han selv ha uttalt en gang at han ville bli født igjen i Burdwan distrikt i Bengal på 1950-tallet, og at han i det livet ville være en baul. Dette hadde Devendranath lest, og stor beundrer av Ramakrishna som han var, hadde han bestemt seg for at han skulle finne Ramakrishnas nye inkarnasjon. Så han hadde reist til Bengal for å lete, og kom gjentatte ganger tilbake til Dakshineswar for å prøve å finne noen spor som kunne lede ham derfra, og det var under et av disse besøkene til Dakshineswar at han kom i snakk med Robin. De ble etter hvert gode venner, og Devendranath ble imponert over Robin, og tilbrakte stadig mer tid sammen med ham.

Noe liknende hadde det også vært med Trishan. Da Robin sammen med elektrisitetsvesenet hadde kommet til landsbyen Madhyamgram i Burdwan distrikt, hadde han en dag besøkt en liten ashram der som Trishan hadde opprettet og pleide å holde til. De kom i snakk og ble kjent. Tidlig hver eneste morgen hadde Robin lagt merke til at Trishan tok buss i forskjellige retninger ut fra Madhyamgram, og at han kom tilbake sent på kvelden. Robin hadde da spurt ham hva han gjorde ute hele dagen, men Trishan hadde bare vært avisende og ønsket ikke å snakke om det. «Du vil ikke forstå noe av det likevel», hadde han svart kategorisk. Og Robin hadde ledd inni seg for han visste nøyaktig hva som foregikk. Men Trishan stusset over at hvor enn han reiste, traff han alltid på Robin akkurat der han hadde reist for å lete,

*Robin med sin mor kort tid etter hjemkomsten etter 12 års fravær, 21 år gammel.
Studiofoto.*

og han undret seg over hvordan det hadde seg at Robin dukket opp tilfeldig på alle disse stedene. Flere uker gikk på den måten, mens Robin lot som ingenting og spurte ham igjen og igjen, og til slutt hadde Trishan innrømmet at han reiste ut hver dag for å lete etter Ramakrishna rundt omkring i Burdwan distrikt. Robin hadde da sagt til ham at han ikke trengte å lete på den måten, og litt etter litt hadde både Trishan og Devendranath forstått at de allerede hadde funnet Ramakrishna.

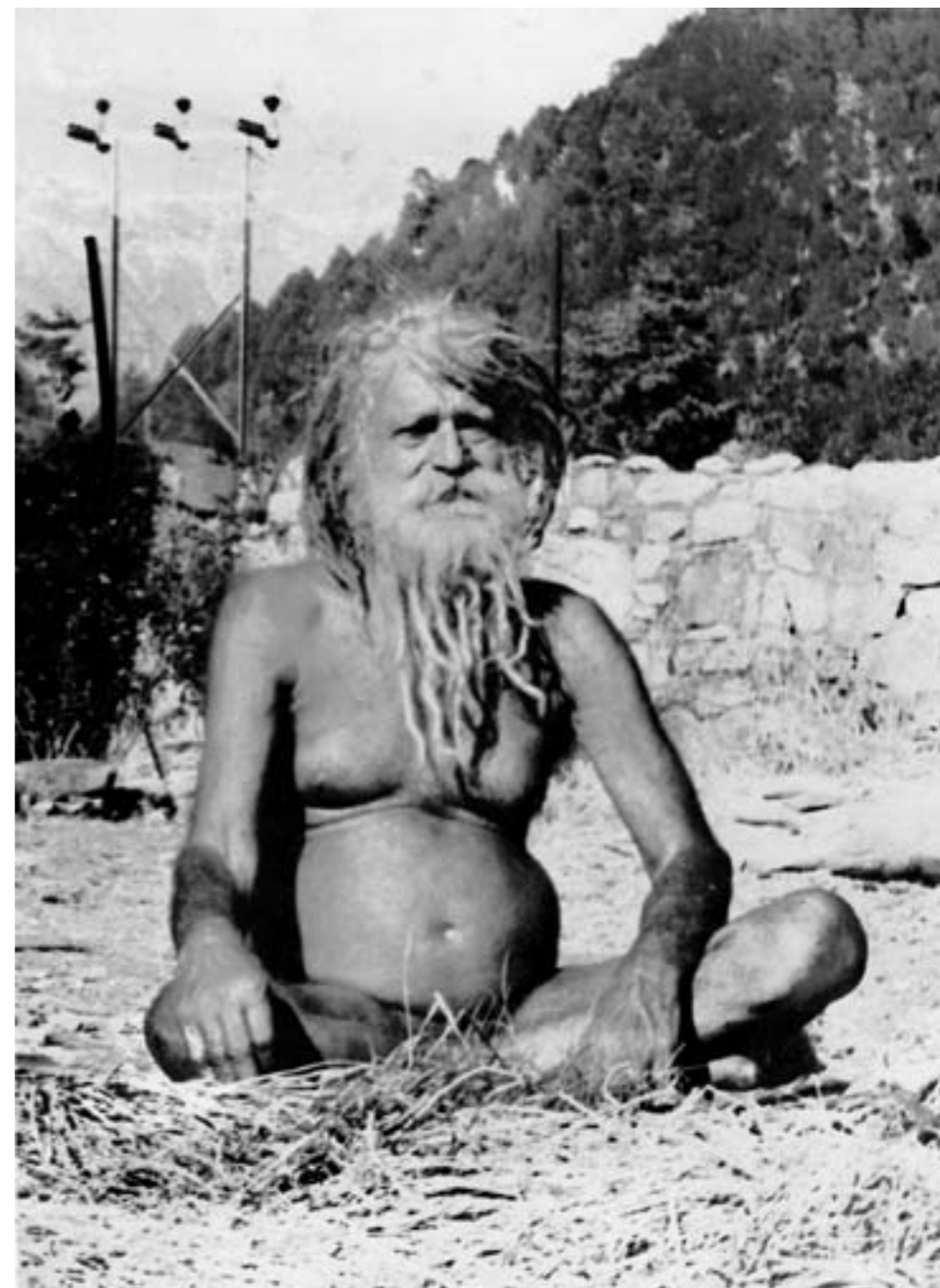
Det er en utbredt oppfatning eller nærmest allmenn forståelse blant alle Paramanandas tilhengere i India, og også i utlandet, at Paramananda var Ramakrishna i sitt forrige liv, uten at Paramananda selv på noen måte har sagt noe om det, enn si utbasunert eller kommet med høytidelige erklæringer om dette – slikt var overhodet ikke i hans natur. Han pleide å referere til sitt forrige liv mer indirekte, men for alle som har kjent Paramananda godt i dette livet, og som samtidig er kjent med Ram-

akrishna fra litteraturen, har det aldri eksistert noen tvil om slektskapet – om enheten i identiteten. Noe av det mest direkte Paramananda sa til meg om sitt forrige liv, var da han var i Norge siste gang i 1998. Mens vi holdt på å snakke om sinnssvingninger og emosjonalitet, utbrøt han plutselig smilende: «Å, jeg var så altfor emosjonell i mitt forrige liv!» I dette livet var han så visst ikke emosjonell, og han likte heller ikke at andre var det.

I denne tiden da han traff de første disiplene, så de han ofte gå inn i *bhav-samadhi* eller *sahaj-samadhi* (former for *savikalpa samadhi*). Han kunne sitte og snakke til dem om inspirerende ting, bli mer og mer ekstasisk, og så plutselig bli helt absorbert i *samadhi*. Flere av dem pleide da, og ved andre anledninger, å teste ham, om det var ekte det som skjedde, eller om han bare spilte. Særlig Devendranath var alltid ivrig etter å teste og eks-

Swami Baulananda, den ene av Paramanandas to guruer.
Studiofoto, fotografert fra et innrammet fotografi.

Ramananda Avaduth, Paramanandas sannysguru.
Guruji sa at Ramananda en gang hadde uttrykt et ønske overfor sin venn, Totapuri (Ramakrishnas vedantiske guru), at han ønsket å ha en disippel slik som Totapuri hadde.
Det ble oppfylt med Paramananda!
Ukjent fotograf.

perimenterer, og han var også den eldste av dem alle. Ved flere anledninger hadde de brent ham med sigarettglo da han var i *samadhi* for å se om han reagerte, men det hadde ikke vært den aller minste reaksjon hos Robin. Mange slike ting hendte med Robin, og disse første vennene og disiplene syntes alltid det var en stor opplevelse å være sammen med ham. Faktisk var det mange av disse første disiplene som trodde at Robin var kristen fordi han gjerne snakket om Jesus Kristus til dem, og ofte gikk inn i *samadhi* utløst av følelser om Kristus. Han hadde vært opptatt av Kristus helt siden han var liten gutt da han kjente en katolsk pater som bodde i nabola- get i Krishnadebpur, og som han ofte tilbrakte tid sammen med. Men denne pateren frustrerte ham stadig mer, og han fikk ingenting til å stemme av det pateren sa og

gjorde, med måten han selv forsto Jesus på. Så en dag ba han intenst til Jesus Kristus om å få vite sannheten, og Kristus åpenbarte seg for ham i en visjon og sa: «Hvis du virkelig vil kjenne meg, må du aldri gå i kirken, aldri høre på noen prest og aldri lese i Bibelen!»

De første ikke-indere fra Vesten ble også kjent med Robin i denne tiden. Engelskmannen Bryan fra London, sammen med vennene Ray og Gabriel, møtte Robin for første gang hjemme hos en felles bengalsk venn i Kalkutta, og Bryan ble snart en nær venn av ham. På den tiden utførte Robin også forskjellige typer *sadhana*, og han hadde en guru som ofte kom til ham i sin astralkropp og ga ham råd. Det var Swami Baulananda som, som tidligere nevnt, holdt til i Perantapalli i Andrah

Pradesh i Syd-India. Han hadde en liten ashram langt inne i jungelen nær kilden til den store elva Godavari, og Paramananda traff ham aldri i fysisk kropp. Men Devendranath hadde faktisk truffet ham på et tidligere tidspunkt og spurt ham om hvor han kunne finne den nye inkarnasjonen av Ramakrishna, og hadde fått til svar at han skulle finne ham i Dakshineswar.

Paramananda hadde to guruer, og den andre var Ramananda Avaduth, som Paramananda mottok *sannyasa* fra. De hadde møttes første gang da Paramananda var bare guttungen og vandret naken rundt om i Himalaya, som Robin. En sen kveld hadde Robin kommet over en tydelig bebodd hule høyt oppe i Himalaya, hvor det ikke var noen å se verken utenfor eller inni. Siden han hadde vandret hele dagen og var trett, gikk han inn i den og la seg til å sove for natta på ei seng av tørr bark. Men hula tilhørte Ramananda Avaduth som også kom inn etter en stund. Hula var imidlertid så lita at det ikke var plass til begge to, så Robin gjorde seg streng og sa at han hadde funnet hula først, og at Ramananda bare fikk være så god å forlate den. Ramananda, som på den tiden kunne være rundt 145 år gammel, hadde bare humret over denne pussige situasjonen, og gått stille ut og lagt seg utenfor huleinngangen. Og tidlig neste morgen hadde Robin reist sin kos, og de hadde ikke møttes igjen.

Men da Robin mange år senere bestemte seg for at han skulle ta *sannyasa*, etter at han en dag satt ved siden av Ganges og fikk en visjon av Ramananda, forsto han at det var han han måtte få *sannyasa* fra. Det skjedde i året 1978, samme året som Paramananda Mission ble grunnlagt i Banagram. Ramananda Avaduth var også en av de syv rishiene i Himalaya som hadde påkalt ham med deres *yajña* for å få ham til å inkarnere på jorden igjen. Ramananda var som en levende Shiva, og hadde hele sitt lange liv levd i huler i kontemplasjon og meditasjon i øvre Himalaya, som en vedantin i mer eller mindre kontinuerlig *samadhi*, uten å ta mer aktiv del i livet enn det han strengt tatt måtte for å overleve. Etter at Robin ble innviet i *sannyasa* og fikk navnet Swami Paramananda, ble han, tradisjonen tro, en stund hos sin guru for å tjene ham. Da to måneder hadde forløpt på denne måten, følte Paramananda at tiden var kommet for å forlate Himalaya og å reise tilbake til Bengal for å starte sin misjon der. Men først trengte han sin gurus tillatelse og velsignelse, så en ettermiddag, mens han masserte guruens føtter, tok han opp emnet: ³⁾

Paramananda: «Gurudev, jeg føler at tiden har kommet for å reise. Jeg trenger å begynne arbeidet mitt nå i Bengal, hvor vennene mine venter på meg, og tiden er kort.» Ramananda: «Hva vil du gjøre – velferdsarbeid? Denne verden er en illusjon, lik den krøllete halen til en hund. Mange har forsøkt å rette den ut, men ingen har klart det!»

Paramananda: «Det vet jeg. Men den krøllete halen peker nedover – jeg kan i det minste få den til å peke mot himmelen.»

Ramananda (smilende): «Finn deg en hule i nærheten og tilbring livet ditt i stille kontemplasjon. La livet ta sin egen retning, men du bør forbli passiv.»

Paramananda: «Du er min åndelige far, min veileder. Du kjenner meg bedre enn noen andre. Du vet nøyaktig hvorfor jeg har kommet til denne planeten – hva som er min misjon i livet. Vil du likevel fraråde meg fra å oppfylle den rollen jeg har kommet for å fylle?»

Ramananda smilte igjen, satte seg opp og sa: «La meg fortelle deg en historie fra vedanta:

Etter langvarig *sadhana* hadde en søkende oppnådd en spesiell evne. Han kunne forstå språket til dyr og fugler, og kunne også snakke med dem. En dag kom en oppskremt hjort løpende til den lille hytta hans, 'Kjære munk, vær så snill og beskytt meg! En tiger forfølger meg!' Munken følte synd på hjorten og ba den om å gjemme seg inne i hytta hans. Straks etter kom tigreren, 'Vær hilset, munk, har du sett en hjort her i nærheten i det siste?' 'Nei', svarte munken bestemt, 'det har jeg ikke. Vær snill å gå videre og ikke forstyr meg mer i meditasjonen min.' Tigreren visste at munken ikke var en løgner, så han fortsatte videre.

Med tiden ble munken gammel og døde. Men han var bevisst nok til å innse at han ennå ikke var fullstendig frigjort fra sin karmiske syklus, og da han mediterte på årsaken, avslørte naturen hemmeligheten: Han hadde uaktsomt forårsaket tigreren død. Tigreren hadde gått uten mat i fire dager, og akkurat den dagen han traff munken, var han forutbestemt til å drepe og spise den hjorten. Men på grunn av munkens inngripen ble han fratatt det som tilkom ham. Og siden tigreren hadde vært altfor svak til å prøve igjen, hadde den blitt syk etter et par dager og døde av sult. Munken innså da sitt feilgrep og gjorde seg klar for å bli født på nytt.

I sitt neste liv ble han også en munk, og nøyaktig det samme hendte igjen, som en repetisjon foran øynene hans. Hjorten kom springende, forskremt og andpusten, og ba innstendig om beskyttelse. Men denne gangen forble munken taus og passiv. Hjorten fant veien selv inn i hytta hans og gjemte seg der. Da tigreren kom og forhørte seg om hjorten, pekte munken i retning av døra til hytta og sa at den gjemte seg bak den. Tigreren gikk inn, bet den hjelpeløse hjorten over nakken, og dro den med seg ut og forsvant.

Men også denne gangen, etter at han døde, ble munken overrasket over å oppdage at han ennå ikke var blitt fri fra livets bånd. De fysiske og subtile elementene dannet igjen forbindelser for å forberede grunnen for en ny fødsel. 'Hvorfor?', tenkte han – 'hva var det som gikk feil denne

gangen?' Og svaret han fikk, var at han, som en sadhu, hadde oppmuntret til vold og mord i sitt eget hjem. Tigreren var bare på jakt for å skaffe seg mat, men munken hadde blitt en medskyldig i det grusomme drapet på den uskyldige hjorten, som hadde søkt beskyttelse i hjemmet hans. Så munken forsto og aksepterte konsekvensene.

I det neste livet utviklet den samme situasjonen seg igjen. Da hjorten kom til ham for å søke hjelp, forholdt han seg taus og passiv, og hjorten fant veien inn i hytta selv. Men når tigreren kom og spurte etter hjorten, forholdt han seg denne gangen likeledes passiv og likegyldig. Tigreren så seg omkring, gikk så inn i hytta, fant sitt bytte, bet den over nakken, dro den ut av hytta og forsvant fra syne. Umiddelbart ble uvitenhetens slør oppløst, dobbelthetens verden forsvant fra syne, og han opplevde enhet med Ren Bevissthet.»

Ramananda tok en pause, reflekterte i noen øyeblikk, og så deretter på Paramananda: «Ser du poenget mitt, sønn? Slik er livet. Kan du egentlig gjøre noe godt for andre? Hvis du prøver, vil du uvilkårlig ende opp med å såre noen andre igjen. Det er slik det virker. Livet er bygget på selvmotsigelser – på spillet av motarbeidende krefter. Og uansett kan du ikke unngå å falle inn i den karmiske fellen selv.» Paramananda forholdt seg taus og fortsatte med å massere Ramanandas føtter. Ifølge den åndelige tradisjonen skal disippelen aldri argumentere med guruen sin. Hvis han har noe han skulle ha sagt, må han vente til guruen tillater ham. Til sist så Ramanada lekent på Paramananda og lo: «Hvorfor er du taus, min sønn? Har du ingen ting å si?»

Ramananda gir sin velsignelse og energi til Paramananda. Legg merke til hans lille kropp. Ukjent fotograf.

Paramananda løftet hodet og så inn i øynene hans: «Det var en veldig vakker historie fra vedanta, men alle hensyn tatt i betraktning, må jeg likevel si at munken tok en feil avgjørelse i alle de tre livene sine.»

Ramananda ble litt overrasket over svaret han fikk. Øynene hans ble smalere, og han sa: «Jeg er enig i at han tok feil avgjørelser i de to første livene. Men hvordan kan du si at han tok feil i sitt siste liv? Hva ville du ha gjort i hans sted?»

Paramananda: «Jeg ville ha tatt den riktige avgjørelsen allerede den første gangen.»

Ramananda: «Så du snakker om en fjerde mulighet?»

Paramananda smilte da og sa: «Hvis hjorten hadde kommet til meg og spurt meg om beskyttelse, hadde jeg lovet ham beskyttelse og hjulpet ham til å gjemme seg i hytta mi. Og når tigreren ville ha kommet for å spørre etter hjorten, ville jeg ha sagt at, ja, den er her i hytta mi og jeg har gjemt den her. Og siden jeg har lovet ham beskyttelse, kan jeg ikke gi ham til deg. Men jeg kan se at du er sulten, så her har du min kropp – du kan ta den.»

Da rant tårene nedover kinnene til Ramananda, og han omfavnet Paramananda. Etter en liten stund så han Paramananda inn i øynene og sa: «Det du nettopp har fortalt meg er hinsides vedanta – det er ren og ubetinget kjærlighet. Jeg ventet trolig på å høre noe slikt fra deg. Dette er den eneste måten å løfte verden opp på – opp fra sin egen elendighet. Jeg velsigner deg av hele mitt hjerte! Gå og fullfør din oppgave!»

FOTNOTER

1) Dette er altså historien slik jeg hørte den direkte fra Paramananda selv, og det har vært viktig for meg å gjengi den mest mulig slik jeg husker at han fortalte om den, uten å utbrodere språket. Det er jo en enorm historie som for oss som hørte på da, bare ble oppsummert i korte trekk. Det finnes andre kilder på engelsk fra Shree Ramendra («A Journey to Perfection») og fra Joydeep Maharaj (Internet), som omtaler deler av hans liv i mer detalj og i mer blomstrende ordelag, og det finnes sikkert en hel masse på bengali (Charaiveti og andre steder). Men jeg gjengir altså her historien slik jeg hørte den fra kilden selv.

2) Babaji er som en levende «bankboks» for vedaene. Rishiene blir født igjen og igjen kontinuerlig, akkurat som alle andre (se første kapittel om «Reinkarnasjon og rishier» i «Utledningen»), men de er rishier og derfor sannhetssøkere allerede fra barndommen. Men det at de hele tiden må gå igjennom fødsel og død, og bli født igjen i uvitenhet av uvitende foreldre, som alle andre, og kanskje må tilbringe store deler av livet for å realisere sitt Selv igjen, dvs. gjenvinne sin naturlige tilstand og sin identitet som rishier, gjør at den evige visdommen – vedaene, som rishiene er forfatterne til og bærerne av

– også blir utsatt for denne belastningen. Derfor skapte de Babaji for å ha en representant for seg, som ikke skulle behøve å gå igjennom de samme prøvelsene som de selv altså må i tide og utide.

3) Denne historien er hentet fra tekstene til min brordisippel Joydeep Maharaj, som er publisert på Internett, så jeg har altså ikke selv hørt den fra Paramananda. Tidligere hadde jeg bare hørt bruddstykker av historien fra Tyagiji og andre om en «konflikt» som skulle ha oppstått mellom Ramananda og Paramananda i Himalaya da Paramananda ville forlate ham og reise tilbake til Bengal, og om Ramanandas utsagn om at «mange hadde forsøkt å rette ut hundens krøllete hale». Dette hadde alltid føltet som et «hull» i min forståelse av Paramanandas livshistorie, så det var en enorm glede plutselig å lese om det på Internett i Joydeeps livlige språkdrakt. Historien er virkelig Paramanandas liv i et nøtteskall og sier alt om hans natur. Og ikke minst, valget han tok er årsaken til at vi kan lese om det her! Denne historien er nå blitt publisert i bokform, sammen med flere andre historier fra Paramananda (Joydeep: «Mystic Tales», Notion Press, Chennai, 2017).

ORDLISTE (forenklet)

akash vani – ‘eter-stemme’ (et av navnene brukt av indisk radio og fjernsynskringkasting).

Babaji – navn på levende væsen skapt av rishiene for omkring 12000 år siden, som er en kontinuerlig bærer av *Sanatana Dharma* og Vedaene.

baul – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig; utøver av *baul*-filosofien; omvandrende, mystiske sannhetssøkere og musikere/sangere i Bengal.

bhav – ‘følelse, emosjon’.

bhav samadhi – *samadhi* utløst av følelser eller en spesiell sinnstilstand. Se *samadhi*.

guru – ‘fra mørke til lys’; åndelig veileder som tar bort uvitenhet og bringer visdom.

naga – ‘slange’; (her) Shiva-tilbeder og sannhetssøker som alltid er naken og som oftest innsmurt med aske over hele kroppen.

naga-sannyasin – samme som *naga*.

OM / AUM – hinduenes hellige enstavelsesord, som er den symbolske representasjonen for *Brahman* (Gud); «urlyden» som alt har oppstått fra, som alt blir opprettholdt av, og som alt oppløses i; det Absoluttes ønske om å oppleve og å nyte seg selv.

pranam – respektfull hilsen, som finnes i flere former og variasjoner.

puja – tilbedelse ved rituale, og med ytre objekter, så som blomster, røkelse, mat og andre effekter.

rishi – ‘seer’; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) ‘de syv (opprinnelige) rishiene’ har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødsel) for å utføre denne oppgaven.

sadhana – ‘som leder rett mot målet’; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

sadhu – person som utfører *sadhana* (også kalt *sadhak* for mann, og *sadhiki* for kvinne); aktet og avholdt, omvandrende hellig mann eller kvinne i India.

sahaj(a) samadhi – ‘spontan samadhi’; en av flere former for *savikalpa samadhi*. Se *samadhi*, *savikalpa samadhi*.

samadhi – ‘forening’ (‘sette sammen’ eller ‘bringe til harmoni’); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga.

sannyasa – en fri og løselig organisert eldgammel orden av åndelige verdenslærere, som sprer kultur og åndelig vitenskap til alle deler av verden; det siste av fire stadier i en hindus liv, hvor man hengir seg fullt og helt til sannhetssøken; et tre dager langt, siste rituale som frir individet for alle sosiale bånd og samfunnsforpliktelser, og gjør det til en sannyasin eller sannyasini. Se *sannyasin*.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (*gerrhua*), gjerne med *swami* tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsaket personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.

savikalpa samadhi – når sinnet er blitt en enhet; «universelt sinn» eller «supersinn» (men like fullt sinn, til forskjell fra *nirvikalpa samadhi*, som er uten sinn).

shilajit – «steinsvette»; sort, tjærelik substans, som lukter omtrent som suemøkk og som finnes på sydvendte bergvegger i Himalaya, er ekstremt næringsrik og spises av yogier.

yajña – vedisk offerritual.

yogi – en som mestrer yoga; utøver av yoga.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.